

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΑΓΚΟΣ

Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΑΓΚΟΣ

[Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Ἐπιτετραμμένος αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι, Μεγαλόσταυρος τοῦ Τάγματος Φραγκίσκου Ἰωσήφ τῆς Αὐστρίας, Ταξιάρχης τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος, Ρωμαῖος Κόμης ἀξιωματικὸς Ἱεράρχης τοῦ Πάπα καὶ Παριστάμενος τῷ Θρόνῳ Αὐτοῦ.]

 κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1891 ἀποβιώσας ἐπιφανὲς Ἱεράρχης τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἡμετέρος δὲ συμπολίτης Ἰωάννης Μαραγκὸς ἐγεννήθη ἐν Σύρῳ τὴν 21 Μαρτίου 1833 ἐκ διαπρεποῦς καταγόμενος οἴκου, καθόσον ὁ πατὴρ αὐτοῦ διετέλεσεν ἀλληλοδιαδόχως δημογέρων, δήμαρχος, πληρεξούσιος καὶ βουλευτὴς τῆς Ἐπαρχίας Σύρου. Παῖδα ἔτι ὄντα καὶ μαθητὴν τοῦ Γυμνασίου Ἑρμουπόλεως, ὁ ἀοίδιμος Ἐπίσκοπος Σύρου Βλάχας, θαυμάσας τὴν εὐφυΐαν καὶ τὸ ἦθος αὐτοῦ, ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐν Ῥώμῃ Ἀκαδημίαν τῆς Προπαγάνδας, ἐν ἣ διαπρέφας ἐν τε τῇ ἑλληνικῇ καὶ λατινικῇ Φιλολογίᾳ, κατόπιν δὲ τὰ μάλιστα ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ καὶ Θεολογίᾳ, ἀμφοτέρων τούτων ἐγένετο διδάκτωρ ἀριστεύσας ἐν διαγωνισμῷ μεταξὺ τῶν μαθητῶν του καὶ λαβὼν τὸ ἀνώτερον χρυσοῦν μετάλλιον ἰδίᾳ χειρὶ ὑπὸ τοῦ τότε βασιλεύοντος ἐν Ῥώμῃ Πίου Θ'. Οὕτω, νεώτατος ἔτι, τῷ 1856 λαβὼν τὸ χρίσμα τῆς ἱερωσύνης καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίον, ὑπηρέτησε τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἐν Σύρῳ, Ἀθήναις καὶ Πάτραις μετὰ ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως σπανίας, τάχιστα δὲ διακρίβεις ὡς ἱερωμένος ἀπεστάλη χρισθεὶς Ἐπίσκοπος καὶ βοηθὸς τοῦ γηραιοῦ Ἐπισκόπου Τήνου Ζαλώνη, ὃν καὶ διεδέχθη μετ' οὐ πολὺ. Τὴν ἐκεῖ καθολικὴν ἐκκλησίαν ἐπὶ ἐννεατίαν θεοσεβῶς ποιμάνας, πλὴν ἄλλων πολυαρίθμων αὐτοῦ ἔργων, ἐπεράτωσε τὸν τέως ἀτελῆ καθεδρικὸν ναὸν καὶ πλουσίως διεκόσμησεν, ἀνήγειρεν εὐπρεπὲς ἐπισκοπικὸν μέγαρον, ἱδρυσεν ἱερατικὴν Σχολήν, ἐπεδόθη ἰδιαζόντως εἰς τὴν ἑλληνοπρεπῆ παιδευσιν τοῦ τε κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ διὰ τῆς συστάσεως σχολείων, ἐν ὧραις δὲ σχολῆς περισυλ-

λέγων μετὰ ζηλευτῆς ἐπιμελείας πᾶν ἐγχώριον γραπτὸν λείψανον κατήρτισε βαθμηδὸν ἐν Τήνῳ ἀρχεῖον ἐκκλησιαστικὸν ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων τῆς Ἀνατολῆς. Ἐνεκεν τῆς ἐξόχου εὐρυμαθείας του ἐκλήθη καὶ ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἐν Σμύρνῃ συγκροτηθεῖσαν τοπικὴν Σύνοδον ἐκ καθολικῶν ἱεραρχῶν, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐν Ῥώμῃ τῷ 1870 συνελθοῦσαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἐν ἣ θυμασθεῖς παρὰ πάντων διὰ τὸν σπάνιον πλοῦτον τῶν θεολογικῶν του γνώσεων καὶ τὴν ἔκτακτον βαθύνοιαν, ἐξελέγη παμψηφεί μέλος καὶ εἰσηγητὴς τῆς ἐπὶ τῶν δογμάτων Ἐπιτροπείας. Οὕτως ἡ ἀνέκαθεν ἐξαιρετικὴ ἐμπιστοσύνη καὶ ἐκτίμησις, δι' ἧς ὁ Πάπας Πίος Θ' περιέβαλλε τὸν ἀειμνήστον Μαραγκόν, ἐξεδηλώθη ἔτι μᾶλλον, ὅτε δὲ ἡ πρὸ αἰώνων κενὴ Καθολικὴ Ἀρχιεπισκοπικὴ Ἔδρα τῶν Ἀθηνῶν ἀπεφασίσθη νὰ πληρωθῇ, ὁ Πάπας μόνον ἐπ' αὐτοῦ ἔστρεψε τὸ βλέμμα καὶ ἐξελέξατο αὐτὸν πρῶτον Λατῖνον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ ἐπίσημον Αὐτοῦ ἀντιπρόσωπον ἐν Ἑλλάδι τῷ 1874. Εἰς τὸ ὑψηλὸν δὲ τοῦτο ἀξίωμα διεκρίθη εἴπερ ποτε ὁ Ἕλλην οὗτος Ἱεράρχης τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, διὰ τὴν θαυμαστὴν περίνοιαν καὶ τὴν ἀκούραστον ἐνεργητικότητα μεθ' ἧς ἐμόχθει ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ ποιμνίου του. Ὅλος ὁ βίος του ὑπῆρξε διηνεχὴς θυσία καὶ ἀφοσίωσις πρὸς τὸ καθῆκον, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὐποιάν. Εἰς τὸν θεοσεβῆ αὐτοῦ ζῆλον ὀφείλεται ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ ἐν Ἀθήναις μεγαλοπρεποῦς ἀληθῶς Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῶν Καθολικῶν, ἡ ἀνέγερσις ἀρχιεπισκοπικοῦ μεγάρου, ἡ σύστασις ἐκπαιδευτικῆς σχολῆς, ἣν κατήρξατο μὲν διὰ συνδρομῶν, ἀλλ' ὑπὲρ ἧς κατηνάλωσεν ἅπαν αὐτοῦ τὴν ἀτομικὴν περιουσίαν. Ἐν Βόλῳ, ἐν Πύργῳ, ἐν Λαυρίῳ, παντοῦ ὅπου ἡδύνατο, δὲν ἔπαυεν ἰδρύων ναοὺς καὶ συνιστῶν ἀγαθοεργοὺς ἐταιρείας καὶ ἐν γένει ἐπιτελῶν ἔργα κοινωφελῆ καὶ ἑλληνοπρεπέστατα.

Ἄλλ' ὅ,τι ἰδίως ἀπέβη ἄξιον τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας εἶνε ἡ ἐν Ἀθήναις ἰδρυσις τοῦ Λεοντείου Σχολείου, ἣν μετὰ πολυετεῖς ἀγῶνας καὶ ἐνεργείας ἀκαταβλήτους ἐπέτυχεν, ἐξασφαλίσας τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ διὰ γενναίας προικοδοτήσεως τοῦ Πάπα Λέοντος ΙΓ'. Ἄλλ' αἱ ὑπὲρ τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἐθνικῆς παιδείσεως ὑπηρεσίαι τοῦ ἀειμνήστου Μαραγκοῦ δὲν περιορίζονται ἕως ἐδῶ μόνον. Ἐν μέσῳ τῶν ἀδιακόπων ἀσχολιῶν καὶ μόχθων, ὡς μόνην ἀνάπαυλάν εὗρισκε τὴν εἰς μεσαιωνικὰς μελέτας ἐμβριθῆ ἐνασχόλησιν, καταγινόμενος ἰδίως περὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἐνετικῆς κυριαρχίας καὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι καθολικῆς ἐκκλησίας, μετεῖχε τῆς συντάξεως κρατίστων ἐν Εὐρώπῃ περιοδικῶν καὶ ἐτῆρει ἡμερολόγιον τῶν καθ' ἐκάστην σπουδαιο-

τέρων καὶ μεγάλων γεγονότων. Εἶχε δὲ οὕτω παρασκευάσει διὰ μακρᾶς καὶ ἐνδελεχοῦς ἐπιμονῆς πολύτιμον ὕλην ἱστορικοῦ οἰκοδομήματος, ὕλην τέως ἄγνωστον, καὶ δι' ἧς ἔμελλε νὰ ἀνασκευάσῃ πολλὰς πλάνας τοῦ κοινοῦ περὶ τῆς πρὸς τὸ ὑπόδουλον ἑλληνικὸν Ἔθνος διαγωγῆς τῶν Παπῶν τῆς Ρώμης, ὅποτε ἐπελθὼν ὁ θάνατος διέκοψε τὴν σειρὰν τῆς δημιουργικῆς του ἐργασίας καὶ τῶν ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας ἀκραιφνῶν ἀγώνων του.

Ὡς ἐπιτετραμμένος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι, διετήρησε φιλικὰς ἀείποτε καὶ πατριωτικωτάτας τὰς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν σχέσεις παρέχων ἀναμφισβήτητα ἐκάστοτε μαρτύρια τῶν πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα αἰσθημάτων του, καὶ δὴ εἰς ἐποχὰς ἐθνικῶν δοκιμασιῶν καὶ κοινωνικῶν συμφορῶν. Πλὴν ἄλλων, γνωστὸν ὅτι κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν ἐκ Κρήτης μεταναστεύσεων καὶ τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ Αἰγίῳ καταστροφῶν, ἐκτὸς τῶν ἰδίων συνδρομῶν, κατώρθωσε νὰ ἀποσπάσῃ καὶ ἔξωθεν κατὰ χιλιάδας τὰς χρηματικὰς βοηθείας, ἃς οἱ Πάπαι Πῖος καὶ Λέων ἀπέστειλαν, τῇ ἐνεργείᾳ του, ὑπὲρ τῶν πασχόντων πληθυσμῶν τῆς χώρας. Ἐφ' ᾧ οὐ μόνον ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐπαξίως ἐτίμησαν αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς ἐτήρησεν ἄσβεστον καὶ προσφιλῆ τὴν μνήμην του. Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀπαριθμήσωμεν ἐνταῦθα τὰς ἀπείρους καὶ παντοδαπὰς ἀγαθοεργίας, ἃς δὲν ἔπαυσεν ἐπιτελῶν καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον. Ἀλλὰ καὶ τὴν μετὰ θάνατον ἀπολειφθεῖσαν αὐτῷ περιουσίαν ἐκ σπανίας καὶ πλουσίας βιβλιοθήκης καὶ πολυτελῶν ἱερατικῶν ἀμφιέσεων καὶ πολλῶν χιλιάδων δραχμῶν ἐκληροδότησε τῇ ἐν Ἀθήναις Μητροπολιτικῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Διονυσίου. Διάνοια εὐρεῖα καὶ ψυχὴ μεγάλη, πλήρης ἐγκαρτερήσεως, ἀγάπης, πίστεως καὶ ἀδιαλείπτου ἀγαθοεργίας, εἶχεν ἐφελκύσει ἀμεριστον τὸν σεβασμὸν τοῦ ποιμνίου του, τὴν ὑπόληψιν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἔθνους.

Τοιοῦτος ἐν σχιαγραφίᾳ ὑπῆρξεν ὁ βίος καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἐπιφανοῦς Ἱεράρχου Ἰωάννου Μαραγκοῦ, οὗ τὸν θάνατον, ἐπισυμβάντα ἐν ἡλικίᾳ 58 ἐτῶν, ἐθρήνησε καὶ ἡσθάνθη βαθέως ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία, παρ' ἧς ὑπῆρξε πρότυπον ἀληθῶς ἱερωμένου, πολίτου καὶ πατριώτου.